

οὐκ ἔστιν ἡβελειν αὐτὸς νὰ ὀνομάῃ τὸν υἱὸν κατὰ τὸν πατέρα. Φαιδωρίδην, ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, τούτῳ ἦν ὁνομασθέν. Ὁ Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. Ε. 546 ὅπου Ὀδυσσεύς φέρει φέρει τὸ ὄνομα τοῦ πάππου) λέγει ὅτι καὶ ὅτι παλαιάτατον ἔθος ἦν, τοὺς ἐγγόους καλεῖσθαι τοῖς τῶν πάππων ὀνόμασι. καὶ οὐκ ἀπαντᾷται πολὺ συχνά, ἰδίως εἰς τὸν πρεσβύτερον, π. χ. ὁ Δημοσθ. (κ. Βοιωτ. ὄνομ.) λέγει « αὐτὸς, ὡς δὴ πρεσβύτερος ὢν, τούνομα ἔχειν τοῦ πρὸς πατρός πάππου » οὕτως εἶναι γνωστὸν εἰς ἑλληνικῆς ἱστορίας περὶ τοῦ Κίμωνος (Πλούτ. Κίμ. 4), οὕτω περὶ τοῦ Γρύλλου τοῦ Ξενοφ. περὶ τοῦ Φώκου τοῦ Φωκίωνος κ. τ. λ. — σπανίως ἐλάμβανε τὸ ἄρβιν παιδίον καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα, ὡς ὁ Δημοσθένης, ὁ Δημάδης κ. λ., ἔβλινον παρηλλαγμένον. ὡς Ναυσίφίλος Ντυινί. Καλλίστρατος Καλλιστράτους, κ. τ. λ. (Ῥ. Βοίχ. Πυθ. IV.) Καὶ εἰς ἀδελφῶν ὀνόματα ἀπαντῶνται παρηγήσεις ὡς παρὰ Λυσία (κ. Διογείτ.) ὁ ἀδελφεὶ Διόδοτος καὶ Διογείτων ὀνομαζόμενοι. ἀπαντῶνται καὶ πραγματικῶς πατρωνυμικά, π. χ. Φωκίων Φώκου.

Πρὸς τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα ἐν παρόδῳ παρατηρεῖται ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἐγνώριζον συνήθως οἰκονομικά, ἢ γινεαλογικὰ ὀνόματα. Ἐν μόνον ὀνομαστικῶν πρὸς δηλοποίησιν τοῦ ἀτόμου, οἷον δὲ οἱ Ἕλληνες εἶχαν τὸ αὐτὸ ὄνομα, πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως, πρεσβεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς. Τοῦτο ἔκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ Πυθαγόρας (Ζ. 4) ἀναφέρει τὸ σπανιότερον ἔθος τῶν Ῥωμαίων. οἱ καλοῦντ' ἐγὼ οὐ πατρίδην οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλὰ καὶ τρία, ὁπότε ἢ ὀλίγιστα, εἶτι πλείονα ὀνόματα ἐκάστῳ τίθενται. » Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀντικεινὴ ἀστεϊότης σημαντικὴν εὐκολίαν παροῦσιν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον δι' ἐπιθέσεως πατρωνυμίων πηγαζόντων πολλαχὺς ἀπὸ ἀλλοκότους ἰδιότητας. οἱ δὲ καὶ ἀπὸ ἀπλᾶ συμβεβηκότα. Οὕτως ὁ Δημόσθης ἐκκαλεῖτο μικρόθιν Βάταλ. κατὰ τὸν Αἰσχίν. (κ. Γυμάρου) « ἐξ ὑποκορισματός τινος τίτθης » ὡς τὸν διότι ἐτραυλίζεν ὡς παῖς, (βυτταρίζειν), καὶ ὁ Αἰσχίνης δυσμενεστέρην τινὰ σημασίαν δίδει τῷ ὀνόματι παραβ. Δημοσθ. π. στεφ. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. Φ, 393) περὶ τοῦ ποιητῆ Ἡρόδοτος Διονυσίου, « ὁ χαλκοῦ; ἐκλήθη διὰ τὸ δουλεύειν Ἀθηναίοις Χαλκῶ νομίματι χρήσθαι. » Πλήθος πατρωνυμίων ἐκ πηγῶν ἀπαντῶμεν Ἀριστοφάνει (δρυ. 1291 κ. ε.).

« Πέρδιξ μὲν εἰς κάπηλος ὠνομάζετο Χωλός. Μερίππῳ δ' ἦν Χελιδὼν τούνομα. Ὅπου τῷ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων Κόραξ. Κόρυδι εἰ Φιλοκλέει. Χηνάλωπῃ Θεαγέει. Ἰβὴρ Λυκούργῳ. Χαιρεφῶντι Νυκτερί. κ. λ.

ὁ δὲ ὀλίγον τι ψυχρὸς τραγωδοποιὸς ποιητὴς Θεόδοτος ἐκκαλεῖτο Χίων. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 138. — Θεοφ. 170. Καὶ ὡς γενικὸν ἀνικὸν ἔθος ἐθεωρεῖτο τὰ

ταῦτα ἐπίθετα κατὰ τι ἀπόσπασμα τοῦ Ἀναξανδρίδου (εἰς Ἀθῆν. VI), τῶν δὲ τοιούτων ἐπιθέτων, ἃ ἐπὶ χλευῇ Ἀθηναῖοι καίζοντες ἔλεγον, μνημονεύει Ἀναξανδρίδης ἐν Ὀδυσσεὶ οὕτως.

Ῥμῆς γὰρ ἀλλήλους αἰεὶ χλευάζετ' οὐδ' ἀκριβῶς. ἂν μὲν γὰρ ἦ τις εὐπρεπής, Ἰερὸν Γάμον καλεῖτε, ἂν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, Σταλαγμὸν κ. λ.

Παραλείπων τὰ ὅμοια ἐπίθετα τῶν ἑταιρῶν, ἐπ' ἀνέρι-χομαι εἰς τὸν περὶ τῆς πρώτης θεραπείας τῶν παίδων λόγων.

Περὶ τῆς τροφῆς τῶν παίδων λέγει μὲν εὐλόγως ὁ Πλούταρχος (π. παιδ. ἀγωγ. 5.), « δεῖ δὲ αὐτὰς τὰς μητέρας τὰ τέκνα τρέφειν, καὶ τούτοις ὑπέχειν τοὺς μαστούς, » ἀλλὰ τοῦτο σπανίως ἐγένετο, τουλάχιστον εἰς τὴν εὐκατάστατον τάξιν τῶν πολιτῶν, καὶ ἡ χρῆσις τῶν τιτθῶν ἦτο κοινοτάτη. Ἡ δὲ τίτθ, ἡ τιτθὴ δὲν ἦτο πάντοτε θεράπεινά τις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας ἀκόμη πτωχαὶ πολιτίδες (ἀστῆαι) ἀνεδέχοντο ἐπὶ μισθῷ τὸ ἔργον τῆς τιτθῆς (Δημοσθ. πρ. Εὐβούλ.), « Ἐπειτα κακεῖνον περὶ τῆς μητρὸς εἰρηκεν, ὅτι ἐτίθει-σεν ἡμεῖς δὲ ὅτε ἡ πόλις ἡύχει, καὶ πάντες κακῶς, ἐπραττον, οὐκ ἀνρούμεθα τοῦτο γενέσθαι » — καί, « καὶ γὰρ νῦν ἀστᾶς γυναῖκας πολλὰς εὐρήσετε τιτ-θευούσας » καὶ ἐν σελ. 1313. « ὡς γὰρ ἐγὼ ἀκούω πολλὰς τιτθὰς καὶ ἐριθοὶ καὶ τρυγή-τριας γεγόνασιν ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως κατ' ἐκεῖνους τοὺς χρόνους συμ-φορῶν ἀστῆαι γυναῖκες. » Ἡ χρῆσις τῶν τιτθῶν προήρ-χeto καὶ ἐκ τούτου μάλιστα, ὅτι ἡγοράζοντο σπαρτιά-τιδες τιτθαί, ὀνομασται, ἐξόχως εἰς τὴν θεραπείαν τῶν παιδῶν, ὡς διὰ τὸν Ἀλκιβιάδην λέγεται τοιοῦτόν τι παρὰ Πλουτάρχῳ (Λυκ. 16). « Ἐν δὲ περὶ τὰς τρο-φῶν ἐπιμέλειά τις μετὰ τέχνης, ὥστ' ἄνευ σπαργάνων ἐκτρεφύσας τὰ βρέφη — διὸ καὶ τῶν ἐξῴθεν ἐνιοι τοῖς τέκνοις Λακωνικὰς ἐωνοῦντο τιτθὰς καὶ τὴν γε τὸν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην τιτθειάσαν Ἀμύκλαν ἱστο-ροῦσι γεγονέναι Λάκωναν.

Ἐκτὸς τῆς φυσικῆς ταύτης τροφῆς, καὶ ἴσως πρὸ αὐτῆς ἀκόμη, ἐδίδον συνήθως εἰς τὰ παιδιά μέλι (Ῥ. Βοίχ. καὶ Μινδ. Ολυμ. VI, μ. 158) — « Ὅτε δὲ ἦσαν εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν ἡδύαντο τὰ λήθωσι στερεω-τέραν τροφήν, τὰ ἐτρεφον κατὰ τινὰ τρόπον ὅχι πολὺ ἀξιούσταν. Ἡ τιτθὴ ἐμάσσα τὴν τροφήν, καὶ τὴν ἐδίδεν εἰς τὸ παιδίον (μασσωμένη εἰσιτίζειν). Θεοφρ. Χαρ. 20. « Τὸ παιδίον τῆς τίτθης ἀφελόμενος μασώ-μενος σιτίζειν αὐτόν. » καὶ Ἀριστοφ. Ἰππ. 717.

« καὶ θ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζειν κακῶς. μασσόμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς, — »

Τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψωμίζειν (Λυσιστ. 19. — Θε-σμοφ. 692.) Ἀπίστευτόν τι διηγείται ὁ Ἀθηναῖος, ὅτι κάπποιος καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του διατήρησεν ἐν μαλακίαις ταύτην τὴν συνήθειαν. « Σάχαριν τὸν Μα-ριαδυνὸν ὑπὸ τροφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γῆρας ἐκ-τοῦ τῆς τίτθης στόματος. ἵνα μὴ μασσόμενος πονή-τειεν (XII, 40). »